ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ νεαρὸς Γάλλος δημοσιογράφος Ἰωσὴφ Ρουλταμπίλ, ἀστυνομικὸς συντάκτης τῆς «Ἐποχῆς», ἀλλὰ καὶ μοναδικὸς ντετέκτιβ, φτάνει στὴν Πετρούπολι τῆς Ρωσσίας, προσκαλεσμένος ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Τσάρο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀναθέτει νὰ προστατεύσῃ τὸν ἀφοσιωμένο του στρατηγὸ Τρεμπασσώφ, ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες καὶ μυστηριώδεις δολοφονικὲς ἀπόπειρες ποὺ γίνονται ἐναντίον του. Ὁ Ρουλταμπὶλ πηγαίνει ἀμέσως στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τοῦ Τρεμπασσώφ, ὅπου τὸν δέχεται ἡ γυναίκα τοῦ στρατηγοῦ Ματρένα Πετρόβνα, ἡ ἀφοσιωμένη αὐτὴ σύζυγος, ἡ ὁποία ἀγρυπνάει μερόνυχτα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἀντρός της. Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος διώχνει ἀπ' τὴ βίλλα ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ στρατηγοῦ, ἐπιδεικνύοντάς τους μιὰ σχετικὴ ἐξουσιοδότησι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας Κουπριὰν καὶ ἀναλαμβάνει μόνος του τὰ καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν στρατηγίνα, πηγαίνει στὴν τραπεζαρία τῆς βίλλας, ὅπου βρίσκεται ὁ στρατηγός, ποὺ εἶνε τραυματισμένος στὸ πόδι ἀπὸ τὴν τελευταία ἀπόπειρα ἐναντίον του, μαζὺ μὲ μερικοὺς φίλους του. Ὁ στρατηγὸς τὸν δέχεται μ' ἐγκαρδιότητα, τὸν συνιστᾶ σοῦς προσκαλεσμένος του καὶ κατόπιν, ἐνῶ ὁ Ρουλταμπὶλ παρακολουθεῖ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἡ Ματρένα Πετρόβνα ἀρχίζει νὰ τοῦ διηγεῖται τὶς δολοφονικὲς ἀπόπειρες ποὺ ἔγιναν ἐναντίον τοῦ συζύγου της. Κατόπιν συστάσεως τοῦ Ρουλταμπὶλ, τὴν ἄλλη μέρα ὁ στρατηγὸς βγαίνει γιὰ πρώτη φορὰ περίπατο. Στὸ δρόμο οἱ ὑπασπισταί του μιλοῦν γιὰ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Ματρένας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Γι' αὐτὸ ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὴ ζωή του, παρατήρησε ὁ Μιχάλης. Κυττάχτε την! *Τὸν φυλάει σὰν τὸν μοναδικὸ θησαυρό της...*

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Μιχάλη; ρώτησε ὁ Βόρις ξερά. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Ματρένας πρὸς τὸν σύζυγό της κρύβεται τὸ συμφέρον;... Δὲν τὴν ξέρεις καθόλου γιὰ νὰ τολμᾶς νὰ κάνῃς μιὰ τέτοια σκέψη.

— Δὲν ἔκανα ποτὲ μιὰ τέτοια σκέψι, ἀτάντησε ὁ Ἄλλος μὲ τόνο πιὸ ξερὸ ἀκόμα. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω καρδιὰ τσακάλιοῦ γιὰ νὰ σκέφτομαι ἔτσι.

— Θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, Μιχάλη Νικολάγιεβιτς.

— Ὅπως θέλεις, Βόρι Ἀλεξάνδροβιτς.

Εἶχαν ἀνταλλάξει αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, συνεχίζοντας ἥσυχα τὸ δρόμο τους καὶ καπνίζοντας τὰ τσιγάρα τους.

Ὁ Ρουλταμπὶλ βρισκόταν μεταξύ τους, μὰ οὔτε τοὺς κύτταζε, οὔτε κἀν ἔδωσε προσοχὴ στὴ φιλονεικία τους. Εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα στὴ Νατάσα, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα της, πέρασε δίπλα τους καὶ τοὺς χαιρέτησε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. Φαινόταν σὰν νὰ βιαζόταν νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ βίλλα.

— Μᾶς ἀφίνετε; τὴ ρώτησε ὁ Βόρις.

— Ὦ! Θὰ ξαναγυρίσω ἀμέσως... Ξέχασα τὴν ὀμπρέλλα μου στὴ βίλλα...

— Πάω ἐγὼ νὰ σᾶς τὴ φέρω, τῆς πρότεινε ὁ Μιχάλης.

— Ὄχι! Ὄχι! ἀτάντησε ἡ νέα. Ἔχω δουλειὰ στὴ βίλλα. Θὰ ξαναγυρίσω ἀμέσως.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε σχεδὸν τρέχοντας.

Ὁ Ρουλταμπὶλ τώρα κύτταζε τὴ Ματρένα Πετρόβνα, ἡ ὁποία τὸν κύτταζε ἐπίσης μ' ἕνα πρόσωπο κίτρινο σὰν τὸ κερί. Μὰ κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ τῆς καλῆς Ματρένας, ἡ ὁποία ξανάρχισε νὰ στρώχνῃ τὸ ἁμαξάκι τοῦ στρατηγοῦ.

Βρισκόντουσαν πειὰ στὴν ἐξοχή, στὸ μέρος ὅπου ἔκαναν τὸν περίπατο τους οἱ πλούσιοι παραθερισταί. Τὸ τοπίο ἦταν γοητευτικὸ καὶ ὅλοι φαινόντουσαν μαγεμένοι.

Ἔξαφνα τότε παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ Κουπριάν, ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀναζητοῦσε. Ἐρχόταν ἀτ' τὴ βίλλα, ὅπου τὸν πληροφόρησαν ὅτι ὁ στρατηγὸς μὲ τοὺς φίλους του καὶ τὸν νεαρὸ Γάλλο εἶχε βγεῖ νὰ κάνῃ ἕνα περίπατο.

Ὁ Κουπριὰν ἦταν ἕνας ὡραῖος ἄντρας, ψηλός, εὔρωστος, μὲ φωτεινὰ μάτια. Ἦταν λαοφιλὴς στὴν Πετρούπολι γιὰ τὴν ἀρρενωπότητά του ἐμφάνισι καὶ γιὰ τὴ γενναιότητά του, ποὺ τόσες φορὲς τὴν εἶχε ἀποδείξει.

Αὐτὸ τὸ ἀτόγειμα ὁ Κουπριὰν φαινόταν πολὺ νευρικός. Ὑπέβαλε τὰ σέβη του στὸ στρατηγό, τὸν ἐπέπληξε γιὰ τὴν ἀπρονοησία του, τὸν συνεχάρη γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ παίρνοντας κατόπιν ἰδιαιτέρως τὸν Ρουλταμπίλ, τοῦ εἶπε:

— Ἐδιώξατε ἀτ' τὴ βίλλα τοὺς ἀνθρώπους μου... Νομίζετε ὅτι θὰ τὸ ἀνεχθῶ αὐτό;... Εἶνε μανιασμένοι κι' ἔχουν δίκηο... Ὅταν τὸ ἔμαθα αὐτό, παρουσιάστηκα στὸν Τσάρο, ὅπως ἦταν τὸ καθῆκόν μου, καὶ τοῦ τὰ διηγήθηκα ὅλα... Ἔμεινε κατάπληκτος καὶ μὲ διέταξε νὰ στείλω πάλι ἀμέσως στὸ στρατηγὸ τὴ φρουρά τους... Ἔφτασα πρὸ ὀλίγου στὴ βίλλα καὶ ὄχι μονάχα τὴ βρῆκα ἀνοιχτὴ σὰν μῦλο, στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ μπῇ ὅποιος θέλει, μὰ κι' ἔμαθα καὶ βλέπω ὅτι ὁ στρατηγὸς βγῆκε περίπατο καὶ εἶνε στὴ διάθεσι τοῦ πρώτου ἀθλίου. Κύριε Ρουλταμπίλ, οὔτε ὁ Τσάρος, οὔτε ἐγὼ εἴμαστε εὐχαριστημένοι. Καὶ σὲ μιὰ ὥρα οἱ ἄνθρωποί μου θὰ ἔρθοῦν νὰ ἀναλάβουν τὴν ὑπηρεσία τους στὴ βίλλα.

Ὁ Ρουλταμπὶλ τὸν ἄκουσε ὥς τὸ τέλος. Δὲν τοῦ εἶχαν μιλήσει ποτὲ σὲ τέτοιο τόνο. Ἦταν κατακόκκινος κι' ἕτοιμος νὰ ξεσπάσῃ.

— Κι' ἐγώ, εἶπε, θὰ πάρω ἀτόψε τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Γαλλία...

— Φεύγετε;...

— Ναί... Καὶ σᾶς ἀφίνω τὸν στρατηγὸ νὰ τὸν φυλάξετε σεῖς!... Ἄ! Δὲν εἶστε εὐχαριστημένος, ἔ; Ἄ! Ὁ Τσάρος δὲν εἶν' εὐχαριστημένος;... Τί κρῖμα!... Κι' ἐγώ, κύριε, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος... καὶ γι' αὐτὸ σᾶς καληνυχτίζω... Μονάχα, μὴν ξεχάσετε νὰ μοῦ στείλετε αὔριο-μεθαύριο μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε τὸν θάνατο τοῦ στρατηγοῦ Τρεμπασσώφ... Τὸν ἀγαπῶ πολὺ καὶ θέλω νὰ πῶ μιὰ προσευχή...

Μὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ σώπασε γιατὶ εἶχε συναντήσει τὸ βλέμμα τῆς Ματρένας Πετρόβνας τόσο ἀπελπισμένο, τόσο ἱκετευτικό, ὥστε ἔνιωσε γι' αὐτὴν ἕναν ἀπέραντο οἶκτο... Ἡ Νατάσα δὲν εἶχε ξαναγυρίσει ἀκόμα... Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ νέα κόρη στὴ βίλλα;...

Ὁ Κουπριὰν τώρα τοῦ μιλοῦσε μὲ μαλακὸ τόνο, μὰ ὁ Ρουλταμπὶλ οὔτε τὸν ἄκουγε πειά... Εἶχε ξεχάσει κι' αὐτὴ τὴν ὀργή του καὶ τὸ μυαλό του εἶχε ξαναγυρίσει πρὸς τὸ μυστήριο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε τέλος ὁ Κουπριάν, τραβώντας τον ἀτ' τὸ μανίκι. Μ' ἀκοῦτε... Σᾶς ζητῶ χίλιες συγνώμες γιατὶ σᾶς μίλησα σ' αὐτὸ τὸν τόνο... Ἀνακαλῶ τὰ λόγια μου... Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ὅλα αὐτὰ ποὺ κάνατε καὶ τὰ ὁποῖα βέβαια θὰ εἴχατε κάποιο λόγο γιὰ νὰ τὰ κάνετε... Ὁ αὐτοκράτωρ περιμένει ἐξηγήσεις... Ἀπαντῆστε μου... Πέστε μου τί πρέπει νὰ πῶ στὸν αὐτοκράτορα.

— Ἀπολύτως τίποτε, ἀτάντησε ὁ Ρουλταμπίλ. Δὲν ἔχω νὰ δώσω ἐξηγήσεις οὔτε στὸν αὐτοκράτορα... οὔτε σὲ κανένα... Θὰ τοῦ ὑποβάλετε ὅλα μου τὰ σέβη καὶ σεῖς θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ θεωρήσετε τὸ διαβατήριό μου γιὰ νὰ φύγω ἀτόψε.

Καὶ ἐπρόσθεσε ἀναστενάζοντας:

— Τί κρῖμα!... Τὸ πρᾶγμα εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται ἐνδιαφέρον.

Ὁ Κουπριὰν τὸν κύτταξε. Ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν ἄφινε ἀτ' τὰ μάτια του τὴ Ματρένα, τῆς ὁποίας ἡ χλωμάδα ἔκανε ἐντύπωσι στὸν Κουπριάν.

— Δέστε! ἐξακολούθησε ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ. Ὑπάρχει ἐδῶ κάποιος ποὺ θὰ λιτιμήθῃ τρομερὰ γιὰ τὴν ἀναχώρησί μου... Εἶνε αὐτὴ ἡ γενναία γυναῖκα. Ρωτῆστε την λοιπὸν ποιὸν προτιμάει: τοὺς ἀστυνομικούς σας ἢ τὸν μικρό της Ρουλταμπίλ. Ἔχουμε γίνει κιόλας οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Μὴ λησμονήσετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ τῆς ὑποβάλετε τὰ συλλυπητήριά μου, *ὅταν θὰ φτάσῃ ἡ τρομερὴ στιγμή.*

Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Κουπριὰν νὰ ταραχτῇ τρομερά. Ξερόβηξε καὶ ρώτησε:

— Ἔχετε τὴν ἰδέα ὅτι ἕνας μεγάλος καὶ ἄμεσος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸν στρατηγό;

— Δὲν ἔχω τὴν ἰδέα ἁπλῶς, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, κύριε. Ὁ θάνατός του εἶνε ζήτημα λίγων ὡρῶν. Πρωτοῦ φύγω, δὲν θὰ παραλείψω νὰ τοῦ τὸ πῶ, γιὰ νὰ κάνῃ τὶς προετοιμασίες του γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι...

— Κύριε Ρουλταμπίλ, ρώτησε μὲ φωνὴ πολὺ σοβαρὴ ὁ Κουπριάν, ἀνακαλίψατε τίποτα;

— Ναί, κύριε Κουπριάν, ἀνακάλυψα κάτι. Δὲν πιστεύω νὰ ὑποθέτετε ὅτι ἤρθα ἀπὸ τόσο μακρὰ γιὰ

— Ναί, κύριε Κουπριάν, ἀνακάλυψα κάτι.

νὰ χάσω τὸν καιρό μου...

— Κι' αὐτὸ τὸ κάτι *δὲν τὸ ξέρει κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σᾶς;*

— Ναί, κύριε Κουπριάν, ἀλλοιῶς δὲν θ' ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀνακατευθῶ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἀνακάλυψα κάτι ποὺ δὲν τὸ ἐμπιστεύθηκα σὲ κανένα οὔτε κὰν στὸ σημειωματάριό μου... Ἕνα σημειωματάριο, ξέρετε, μπορεῖ νὰ χαθῆ... Σᾶς τὸ λέω αὐτό, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ θελήσετε νὰ μ' ἐρευνήσετε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου...

— Ὤ! κύριε Ρουλταμπίλ, ἔκανε ὁ Κουπριὰν μὲ τόνο ἐπιτιμητικό, γιὰ ποιοὺς μᾶς περνᾶτε;... Ξεχνᾶτε πὼς εἶστε ξένος τοῦ Τσάρου;...

— Ἀ! ἄ! Νὰ μιὰ τίμια κουβέντα!... Ἔ, λοιπόν, θὰ φερθῶ σὲ σᾶς σὰν τίμιος ἄνθρωπος, κύριε Κουπριάν, καὶ θὰ σᾶς πῶ τί ἀνακάλυψα. Δὲν θέλω ἀπὸ ἕναν ἠλίθιο ἐγωϊσμὸ νὰ σᾶς κρύψω ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς βοηθήση ἴσως νὰ σώσετε τὴ ζωὴ τοῦ στρατηγοῦ...

— Λέγετε... Σᾶς ἀκούω...

— Μὰ μὲ τὴ συμφωνία ὅτι μόλις σᾶς πῶ ὅσα πρέπει νὰ σᾶς πῶ, θὰ μοῦ δώσετε τὸ διαβατήριό μου καὶ θὰ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω...

— Δὲν μπορεῖτε, ρώτησε ὁ Κουπριάν, ποὺ ἡ ταραχή του μεγάλωνε ὁλοένα, δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, καὶ νὰ... μείνετε;

— Ὄχι, κύριε... Ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς ἐξηγῶ κάθε μου βῆμα καὶ κάθε μου πρᾶξι, προτιμῶ καλύτερα νὰ φύγω καὶ νὰ σᾶς ἀφήσω ὅλη αὐτὴ τὴν «εὐθύνη», γιὰ τὴν ὁποία μοῦ μιλούσατε πρὸ ὀλίγου, ἀγαπητέ μου κύριε Κουπριάν...

Ξαφνιασμένη κι' ἀνήσυχη γιὰ τὴ μακρυὰ αὐτὴ συνομιλία μεταξὺ τοῦ Ρουλταμπίλ καὶ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἡ Ματρένα Πετρόβνα δὲν ἔπαυε νὰ ρίχνη πρὸς αὐτοὺς βλέμματα γεμάτα ἀγωνία, ποὺ ἔπαιρναν κάποια γλυκύτητα καθὼς κύτταζαν τὸν νεαρὸ ρετόρτερ. Ὁ Κουπριὰν διάβαζε σ' αὐτὰ ὅλες τὶς ἐλπίδες ποὺ ἡ γενναία γυναῖκα εἶχε στὸ Ρουλταμπίλ, ὅπως διάβαζε ἐπίσης στὸ βλέμμα τοῦ τελευταίου ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ αὐτὸ τὸ παληόπαιδο εἶχε στὸν ἑαυτό του. Συλλογίστηκε τότε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶχε ἀποδείξει τὴν ἱκανότητά του, σὲ περιπτώσεις ποὺ ὅλες ἡ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου ὁμολόγησαν τὸν ἑαυτό τους νικημένο.

Ὁ Κουπριὰν ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ρουλταμπίλ καὶ τοῦ εἶπε: «Μείνετε!».

Ἔπειτα, ἀφοῦ χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὸν στρατηγό, τὴ Ματρένα καὶ τοὺς φίλους τους, ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸ μέτωπό του συλλογισμένο.

Στὸ μεταξὺ ὁ στρατηγός, ἐνθουσιασμένος ἀτ' τὸν περίπατό του, διηγόταν στοὺς φίλους του ἱστορίες τοῦ Καυκάσου καὶ νόμιζε πὼς εἶχε ξαναγίνει νέος. Ὅσο γιὰ τὴ Νατάσα, αὐτὴ δὲν εἶχε φανεῖ πουθενά... Τέλος, ἡ μικρὴ συντροφιὰ ξανατῆρε τὸ δρόμο τῆς βίλλας, ἀκολουθῶντας ἔρημα μονοπάτια.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ στρατηγὸς ρώτησε ποῦ ἦταν ἡ Νατάσα, μὴ καταλαβαίνοντας καθόλου γιατὶ ἡ κόρη του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ἔτσι στὴν πρώτη του ἔξοδο. Ὁ θυρωρὸς τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἡ νέα κόρη εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι κι' ὅτι μετὰ ἕνα τέταρτο περίπου ξανάφυγε πάλι, ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο ποὺ εἶχαν πάρει οἱ περιπατηταί.

— Θὰ πέρασε, εἶπε τότε ὁ Βόρις, ἀτ' τὸ μεγάλο δρόμο, ἐνῶ ἐμεῖς ἀκολουθήσαμε τὰ μονοπάτια, στρατηγέ...

Ἡ ἐξήγησι αὐτὴ φάνηκε σὲ ὅλους πιθανή.

— Καὶ δὲν ἤρθε κανεὶς ἄλλος; ρώτησε ἡ Ματρένα, προσπαθῶντας νὰ κάνη σταθερὴ τὴ φωνή της.

— Ἦρθε ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅτι θἀρχόταν ποὺς συνάντησίν σας, κυρία... ἀπάντησε ὁ θυρωρός.

Ἐνταμεταξὺ ὁ στρατηγὸς εἶχε πιάσει τὸ χέρι τοῦ Ρουλταμπίλ καὶ τοῦ τὸ ἔσφιγγε στοργικά, σὰν νὰ τὸν εὐχαριστοῦσε μὲ τὸ ἄφωνο ἐκεῖνο σφίξιμο γιὰ ὅσα ὁ νεαρὸς ρετόρτερ εἶχε κάμει γι' αὐτόν... Ὅπως κι' ἡ σύζυγός του, ἔτσι κι' ὁ Φεοντὸρ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ Ρουλταμπίλ καὶ τοῦ ἦταν εὐγνώμων γιατί, χάρις σ' αὐτόν, ἀνέπνεε ἐπὶ τέλους καθαρὸ ἀέρα. Τοῦ φαινόταν ὅτι εἶχε βγεῖ ἀπὸ μιὰ φυλακή..

Ὡσπάσο, ἐπειδὴ ὁ περίπατος τὸν εἶχε κουράσει λίγο, ἡ Ματρένα διέταξε ἄμεσο ἀνάπαυσι. Τότε ὁ Θανάσης κι' ὁ Θαδαῖος τὸν ἀποχαιρέτησαν κι' ἔφυγαν. Οἱ δύο ἱπασπιστεί του εἶχαν ἀπομακρυνθῆ στὸ βάθος τοῦ κήπου καὶ μιλοῦσαν ψυχρά, ὄρθιοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, σὰν ξύλινοι στρατιῶτες. Χωρὶς ἄλλο, θὰ κανόνιζαν μεταξύ τους τὶς λεπτομέρειες μιᾶς συναντήσεως, προωρισμένης νὰ λύση τὴ μικρὴ διαφορὰ ποὺ εἶχαν πρὸ ὀλίγου.

Ἐντωμεταξὺ ὁ στρατηγὸς εἶχε πιάσει τὸ χέρι τοῦ Ρουλταμπίλ καὶ τοῦ τὸ ἔσφιγγε στοργικά.

Ὁ θυρωρὸς μετέφερε, μέσα στὰ γερὰ μπράτσα του, τὸν στρατηγὸ ὡς τὴ βεράντα. Πρὶν τὸν ἀνεβάσουν στὸ δωμάτιό του, ὁ Φεοντὸρ ζήτησε πέντε λεπτὰ ἀναπαύσεως. Ἡ Ματρένα Πετρόβνα τοῦ σερβίρισε τότε ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα ἔτρεμε ἀπὸ ἀνυπομονησία καὶ δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ κάνη οὔτε μιὰ κίνησι, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆ μὲ τὸ βλέμμα τὸν Ρουλταμπίλ!

Ἐνῶ ὁ στρατηγὸς κουβεντιάζε με τὸν θυρωρὸ Ἑρμολάϊ, ὁ ὁποῖος τὸν βοηθοῦσε νὰ φάη, ὁ Ρουλταμπίλ ἔκανε στὴ Ματρένα ἕνα νόημα, ποὺ ἐκείνη τὸ κατάλαβε ἀμέσως, καὶ βγῆκε ἔξω, διευθυνάμενος πρὸς τὸ μεγάλο σαλόνι. Ἐκεῖ τὸν συνάντησε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἡ στρατηγίνα.

— Κυρία, τῆς εἶπε γρήγορα καὶ μὲ χαμηλὴ φωνή, πηγαίνετε ἀμέσως νὰ δῆτε τί ἔγινε ἐκεῖ μέσα.

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλο τῆς ἔδειξε τὴν τραπεζαρία.

— Καλά, ἀπάντησε ἡ Ματρένα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

Ἡ ἀγωνία τῆς φτωχῆς γυναίκας ἦταν τόση, ὥστε προκαλοῦσε τὸν οἶκτο...

— Ἐμπρός! Θάρρος, κυρία... τῆς εἶπε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Γιατί ὅμως δὲν ἔρχεσθε καὶ σεῖς μαζύ μου;

— Γιατί ἐγώ, κυρία, ἔχω ἄλλη δουλειά... Δόστε μου τὰ κλειδιὰ τοῦ ἀπάνω πατώματος.

— Ὄχι!... Ὄχι! εἶπε δυνατὰ ἡ Ματρένα. Γιατί;...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή. Κάμετε σεῖς αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα κι' ἐγὼ ἔχω ἄλλη δουλειὰ ἀπάνω... Τὰ κλειδιά!... Ἐμπρός, τὰ κλειδιά!...

Ὁ Ρουλταμπίλ τῆς ἀπέσπασε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὰ κλειδιὰ καὶ τῆς ἔδειξε πάλι μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ χειρονομία τὴν τραπεζαρία... Διευθύνθηκε τρεκλίζοντας πρὸς αὐτήν, ἐνῶ ὁ Ρουλταμπίλ ὁρμοῦσε στὸ πρῶτο πάτωμα... Ἡ δουλειά του ἐκεῖ πάνω δὲν βάσταξε παρὰ λίγα δευτερόλεπτα. Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ δωμάτιο τοῦ στρατηγοῦ — ἕνα μόνο! — καὶ ξαναγύρισε κάτω, ἀφίνοντας νὰ τοῦ ξεφύγη μιὰ χαρούμενη κραυγή:

— Ἔξοχα!...

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὴ βεράντα σφυρίζοντας, παρουσιάστηκε κι' ἡ στρατηγίνα. Γῆς ἔδωσε τὰ κλειδιά, τὰ ὁποῖα ἐκείνη πῆρε μηχανικά. Ἔλαμπε ὁλόκληρη ἀπὸ μιὰ χαρά, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κρύψη. Ὁ στρατηγὸς τὸ πρόσεξε καὶ τὴ ρώτησε τί εἶχε.

— Εἶνε ἡ εὐτυχία ποὺ νιώθω γιὰ τὸν πρῶτο σου περίπατο.... Καὶ τώρα, πρέπει νὰ σ' ἀνεβάσω νὰ κοιμηθῆς, Φεοντόρ... Θὲ περάσης μιὰ πολὺ καλὴ νύχτα, εἶμαι γι' αὐτὸ σίγουρη...

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ, ἂν δὲν κοιμηθεῖς κι' ἐσύ, Ματρένα...

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι πὼς θὰ κοιμηθῶ... Τώρα ποὺ ἔχω ἐδῶ τὸν ἀγατητό μας Ρουλταμπίλ, μπορῶ νὰ κοιμηθῶ...

— Θέλω νὰ κοιμηθῆ κι' αὐτός!

— Ναί, ναί, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Ρουλταμπίλ, ὅλος ὁ κόσμος θὰ κοιμηθῆ ἀπόψε... Φτάνουν πειὰ ἡ ἀγριοτιμιες... Τώρα ποὺ ἡ ἀστυνομία ἔφυγε, μποροῦμε νὰ κοιμηθοῦμε... Πιστέψτε με, στρατηγέ...

— Ναί, ναί, μὰ τὴν πίστι μου, σᾶς πιστεύω!... Μονάχα αὐτοὶ μποροῦσαν μέσα στὸ σπίτι νὰ κάνουν τὴν ἀπάτεια τῆς ἀνθυδέσης... Τώρα εἶμαι ἥσυχος... Καληνύχτα, ἀγατητέ μου μικρὲ φίλε...

Ἔσφιξε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι τοῦ Ρουλταμπίλ καὶ ἡ Ματρένα Πετρόβνα, κατὰ τὴ συνήθειά της, τὸν πῆρε στὴ ράχι της γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάση στὸ δωμάτιό του. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ βοηθάη κανεὶς σ' αὐτό. Ὁ Ρουλταμπίλ ἔμεινε στὴ βεράντα, ἐξεταζόντας μὲ προσοχὴ ὅ,τι γινόταν κάτω στὸν κῆπο. Ὁ Ἑρμολάϊ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, διέσχιζε τὸν κῆπο, πηγαίνοντας πρὸς συνάντησιν ἑνὸς κυρίου μὲ στολή, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ὁ νεαρὸς ρετόρτερ ἀναγνώρισε τὸν μεγάλο αὐλάρχη, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε παρουσιάσει στὸν Τσάρο. Ὁ Ἑρμολάϊ θὰ τοῦ εἶπε, χωρὶς ἄλλο, ὅτι ὁ στρατηγὸς βρισκόταν στὸ δωμάτιό του γιὰ ὕπνο, γιατὶ ὁ αὐλάρχης διευθύνθηκε πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ὅπου βρῆκε τὸν Βόρι καὶ τὸν Μιχάλη, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ κουβεντιάζουν. Στάθηκαν μερικὲς στιγμές, ἔπειτ' ἀπὸ τοὺς χαιρετισμούς, κ' οἱ τρεῖς ὄρθιοι, μπρὸς σ' ἕνα τραπεζι, ὅπου ὁ στρατηγὸς κ' ἡ στρατηγίνα γευμάτιζαν ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός. Κουβεντιάζοντας ὁ αὐλάρχης ἔπαιζε μ' ἕνα χαρτονένιο κουτί, δεμένο μὲ μιὰ ρὸζ κορδέλλα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ματρένα παρουσιάστηκε στὴ βεράντα καὶ πλησίασε τὸν Ρουλταμπίλ.

(Ἀκολουθεῖ)